

Sămănătorul

Revistă Săptămînală

Supt îngrijirea d-lor :

AUREL C. POPOVICI

PENTRU PARTEA POLITICĂ.

D. ANGHEL, ST. D. IOSIF, M. SADOVEANU, C. SANDU-ALDEA, ION SCURTU

PENTRU PARTEA LITERARĂ.

G. M. MURGOCI

PENTRU PARTEA ȘTIINȚIFICĂ.

Sumarul :

AUREL C. POPOVICI. — Reforma omului. III

ȘTEFAN BRABORESCU. — Cum povestea o buică (poesie).

D. MIHALACHE. — Dan-Dănăilă, (poveste).

GOETHE. — Torquato Tasso. (trad. de C. F.)

D. N. CIOTORI. — Björnstjeme Björnson (trad. după original.

A. MIREA. — Cronica veselă: Mănușe și Epilog.

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA :

B-dul ACADEMIEI No. 3. — Str. EDGAR QUINET No. 4.

BUCUREȘTI

EXEMPLARUL :

In țară . . . 20 bani

In străinătate 25 ,

ABONAMENTUL ANUAL :

In țară 10 le.

In străinătate . 12 ,

„MINERVA”

INSTITUT DE ARTE GRAFICE ȘI EDITURĂ
B-dul Academiei, 3. — Edgar Quinet, 4
BUCUREȘTI

Va apare :

Caleidoscopul

LUI

A. MIREA

TIPĂRIT DE

D. ANGHEL și ST. O IOSIF

De vânzare la toate librăriile
PRETUL: LEI 1.50

SĂMĂNĂTORUL

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA :
B-dul Academiei, 3,
Strada Edgar Quinet, No. 4.
BUCUREȘTI

ABONAMENTUL ANUAL
În țară 10 lei
În străinătate 12 »

„REFORMA OMULUI“

III.

În «deocrația» Statelor-Unite se vorbește mult de criză morală și de reforma omului. Reforma se pare a fi de mult necesară acolo. Căci deja pe la 1833, Ralph Waldo Emerson, în prima sa călătorie în Anglittera, făcînd o vizită poetului Wordsworth, acesta aduse vorba asupra Americii, și îi spuse essay-istului transoceanic oarecarî păreri și informații pe care acesta le reproduce, fără a le atenua. Poetul englez îi spuse că Americanii prea i-se par absorbiți de preocuparea de a face parale și politică. Că pentru ei distincțiunea politică e un scop, iar nu mijloc de a face țarei un bine. Că Americanilor le lipsește o clasă de oameni fără griji — o clasă de *gentlemen* — care să dea națiunii o tonalitate de cinste. «Nu cer să știu, zise el, cite biserici și cite școli sînt în America, ci aș vrea să știu *ce fel de gazete apar acolo?* Amicul meu colonelul Hamilton, care a fost un an în America, îmi spune că gazetele de acolo sînt înspăimîntătoare și *acuză pe membrii parlamentului (ai Congresului) că fură linguri de argint*»¹⁾.

Cred că azi nu se mai incurcă membrii noului parlament cu o «politică» de asemenea mărunțisuri. Au «evoluat», și «progresul» lor ametește capetele multor naivi de pe continentul nostru. Eu însă tot rămîn nedumerit. Și după cum cunosc eu literatura politică-morală a acelei democrații, nu-mi vine de loc greu să admit ceea ce susțin mulți scriitorî, că adică «progresul» cel mare consistă în faptul că pe la 1833 se furau singuraticе linguri de argint. Acum se fură vagoane întregi. Doar faimoasa întreprindere de voturi și mijlocitoare de slujbe și furnituri, *Tamman Hall*, e în plină prosperitate.

În Franța, de asemenea, se plînge lumea de criză morală și cere

¹⁾ *The complete Works of R. W. Emerson.* Londra. Ward, Lock et Co. p. 235.

nouă sisteme de etică. Nu mă ocup aici de cei ce păgubesc Statul în interesul lor personal. Vorba e că Franța, tot-d'a-una rigoristă în deducții, a suferit și suferă mult pe urma zdruncinării tuturilor temeliilor ei morale. O țară în plină democrație și — disoluție. Multă lume de pedagogi și de istorici, de profesori și învățători, într'un glas cu providențele politice, cere azi ca elevii Franței republicane și democratice să nu mai fie «plictisiți», cu istoria patriei lor. Ei nu mai admit de cât cel mult istoria Franței de la «marea» revoluțiune încoace! «Lăsați vechiturile» (!) zice «lumea. (*Négligez les vieilles*) — *répète-on souvent*). Ce vă mai pasă de Merovingieni, de Carolingieni, chiar de Capetieni? Doar viața noastră («democratică!») nu datează decît de un secol!¹⁾» Așa spune d. Lavissee că argumentează compatrioții d-sale mai «înaintați» ca d-sa. Și tot acest cunoscut istoric se întreabă cu durere: *Cine o să mai învețe pe copiii Franței ce este patria franceză?* Familia nu o poate face, căci în familie nu mai este *nicî autoritate, nicî disciplină, nicî educație morală*. Nicî societatea nu o poate face, căci în societatea franceză *nu se vorbește despre datoriile civice decît spre a le lua în zeflema!*!...

Ei bine, d. Lavissee crezuse odată că școala, ea singură, ar putea face caractere și democrați integri! Scrierile d-lor Boequillon și Grosjean²⁾ ne arată, *cu dovezi*, ce fel de «patriotism» a produs democrația franceză pînă acum.

E înspăimîntător. Și chiar acum cînd scriu, citesc în *Le Gaulois* un articol care ilustrează și deplînge, în termeni patriotici această bolnavă rătăcire a 40.000 de învățători și institutori care nu numai că *nu* desvoltă în elevi respectul pentru trecutul țării lor, dar atacă ideia și iubirea de patrie, tîrînd-o în noroiu, bătîndu-și joc de ea! Vă mirați? Firește. Se miră fie-care om de bine cînd vede ce minunate sînt roadele democrației, Repet: ale democrației. Căci ce e cu acei învățători azi anti-patrioți? Aceia aū ajuns pur și simplu la democrația «reală»! *Ei știu deslușit că sînt fragmente de «suverani»!* Sînt semi-docti? Un blestem pentru țara lor? Se poate. Dar sînt «suverani»! Și cînd ideia «suveranității poporului» va pătrunde tot mai adînc în masse, mai încercați o «reformă a omului»! A omului amețit, zeci de ani de-a rîndul, și cu «su-

¹⁾ V. M. Guyau, *Éducation et Hérité*, p. 165.

²⁾ Émile Bocquillon, *Pour la Patrie*. Préface par George Duruy. Paris, Vuibert et Nony, 1907.

³⁾ Émile Bocquillon, *La Crise du Patriotisme à l'École*. Preface de M. René Goblet. ibidem.

⁴⁾ George Grosjean, *L'École et la Patrie. La Leçon de l'Etranger*. Perrin & C-ie, 1906.

veranitatea rațiunii umane!» Pe care «progresul» democratic l'a făcut ateu până 'n ciolane, pîrjolindu-i *orî-ce* credință, orî-ce temelie morală!

Tot Emerson spune că George Washington, — marele bărbat de Stat, omul cumpătat, aproape conservator, și admirat de o lume întreagă ca pildă de înțelepciune și corectitudine politică, — este ne-suferit orî și cărui Jacobin democratic. «Să-l ia dracul pe Washington» — atita știe el răspunde cînd îi vorbești de virtuțile marelui patriot.

Toate astea se țin lanț de fetișismul modern pentru «opiniunea publică», maica «suveranității» poporului. Să fiu bine înțeles. Sînt opinii publice nu numai respectabile, dar impunătoare. Cînd sînt deșteptate și luminate de oameni politici, oratori și ziariști culti și patrioți. Dar adese orî opinia publică nu-i de cit rezultanta unor sofisme, pornite din oare-care realitate politică firește, dar trecînd dincolo de ea, în sfera fie a unor interese inavuabile, fie a unor «principii» abstracte *tot a cîtorva*.

Gustave Le Bon este un liberal. El zice că politica de astăzi se mărginește a afla mereu care e opiniunea publică, *în loc de a o conduce*. Această absență desăvirșită de direcțiune serioasă în opinia publică «și în acelaș timp *disoluția credințelor naționale*, aū avut ca rezultat final o fărîmîtare totală a tuturor convingerilor, și *nepăsarea crescîndă a mulțimilor pentru tot ce nu privește interesele lor imediate*», ¹⁾ — iar acestea sînt mai tot-d'auna de ordin material. *Tot-d'auna*, dacă lipsește o conducere înțeleaptă și patriotică.

Iată dar, încă odată, că un popor se pierde dacă, dintr'o cauză saū alta, e lipsit de o conducere serioasă. Iar cea mai rea conducere îi vine, în ultima analiză, din democrația radicală. Nu numai pentru motive de ordin politic, ci mai ales pentru că ea pretează, mai mult ca orice altă formă de Stat, la coruperea moravurilor, la scăderea nivelului moral în toate clasele. Pentru un popor însă, moralitatea generală este mai mult de cit o condiție de desvoltare: e o condiție de existență. Pe scara istoriei și a vieței, popoarele se înalță saū decad, ele înving saū sînt învinse, după cum și-aū îmbogățit orî și-aū săcătuit comora moralității ereditare. Moralitatea unei națiuni, dimpreună cu vigoarea ei, i-se par lui M. Guyau atit de importante, în cit le consideră și el ca scopul de căpetenie al educațiunii publice. «Calitățile intelectuale d. p., și mai ales cunoștințele, aū mult mai puțină importanță pentru o națiune de cit vigoarea ei morală și fizică». Muzica clasică nu produce nici o impresie asupra oamenilor lipsiți

¹⁾ Gustave Le Bon, *Psychologie des foules*. Ed. XII p. 139.

de o cultură a gustului muzical. Plecînd de aici, Guyau numește moralitatea «o muzică serioasă a existenței». Expresiunea e frumoasă. Dar vorba e că trebuie mai mult de cît «une certaine éducation»,¹⁾ cum crede el, ca cine-va să ajungă a face din moralitate delicia vieții sale și să prefere ritmul sublim al frumuseții morale față cu cântecile pe care le fredonează unii — alții pe uliți.

Și Leibnitz, Rousseau și Pestalozzi au crezut în atotputernicia educațiunii. Eu unul cred că sentimente adînci de datorie nu se pot produce numai prin educație. Căci voința omenească, baza caracterului, e o chestie de neam. Școala o poate întări și dirija. Un suflet slab și slăbănog se poate propti și trebuie proptit, printr'o educație îngrijită. Dar eroi nu vei face din cei slabi de înger. Tăria sufletească, armonia automatică a sentimentelor nobile cu mintea omenească, caracterul întreg, dintr'o bucată, e un produs al firii, al neamului, nu al artificiilor școlare. Un caracter slab din fire nu-l poate încorda nici educația dincolo de limitele sale de tensiune.

În fiecare rasă, sau mai bine zis în fiecare naționalitate, caracterele individuale variază în marele cadru al caracterului național. Numai ideologii democrați și umanitariști își pot închipui că ele sînt egale sau aproape egale dela natură și că pot fi tratate în mod egal, în școale la fel. Durkheim, firește, crede de asemenea că importanța rasei și prin urmare a familiei e secundară. Din parte-mi, eu zic cu Gobineau, cu Ribot, H. St. Chamberlain, Reibmayer s. a., că caracterul veritabil e născut, iar nu făcut. Mai mult: foarte adeseori, el e întipărit în exteriorul omului, și mai ales în fața lui. Nu numai în conformațiunea craniului, sau a nasului, cum credea Winkelman, ci în întreaga înfățișare, în nenumărate trăsături ale feței și în temperament, cari adesea scapă vederii celor ce nu au ochi deprinși a ceti fisionomii și caractere omenești. Emerson a observat în Anglittera că Metodistii și Quakerii (secte religioase) au fisionomii speciale sectei lor respective. Eu cred că și în politică se poate adesea ghici, după înfățișarea externă a omului, cam spre ce politică va fi inclinînd: spre cea democratică-radicală, spre cea liberală, «reacționară» sau conservatoare. Democratul radical de doctrină, ideologul sincer și convins, cu un fel de văl misterios în privirea sa, are o fisionomie particulară. Tot astfel și liberalul energic și leal și conservatorul cel mîndru, autoritar și chibzuit. De altfel, pe acesta, pe «reacționarul» tip îl recunoaști de la distanță: după umbletul său drept, liniștit și cumpănit. Democratul arivist, din care

¹⁾ M. Guyau, *Éducation et Hérité*, 750, p. 70.

se compune marele stat-major al democrației, are iarăș o înfățișare cu desăvîrșire alta decît ideologul politic sau liberalul. E mititel și ușurel, versatil, foarte, foarte vorbăreț, — cu capul mic și ochii mici, veșnic mișcători, neliniștiți. Azi aclamă și aplaudă pe M. S. Muțimea din întruniri, iar mine pe orice tiran de Siracuza. Sper să revin pe larg asupra acestei chestiuni care e mai importantă decît se crede. Firea veșnică brăzdează adinc intențiile ei în corpul și mai ales în obrazul omenesc, în temperament, în tot exteriorul omului. Asta o știe poporul. De aceea ține el și astăzi mai ales la omul voinic, la omul zdravăn și mai ales la obraz, și are un dispreț pentru cel fără obraz. Caracterul adevărat e adevărată putere morală, și aceasta e totdeauna recunoscută și respectată de caractere identice.

AUREL C. POPOVICI.

CUM POVESTEA O BUNICA

— Haide, spune, bunicuțo, ce-a făcut Călin în urmă?

— Multe maică, multe, multe... 'și-a vîndut bogata turmă

Pe nimic... 'și-a luat trăistuța, 'și-a croit o bîtă nouă

Și s'a dus, s'a dus în lume după Fata-Strop de Rouă!...

— A găsit-o?

— Stai, așteaptă... Într'o zi de primăvară,

Zi cu soare cald, ciobanul ajunsese într'o țară

Mare, mare și bogată, cu orașe strălucite....

Obosit de drum, cu ochii arși de doruri chinuite,

Plin de colb, și plin de jale, ca un cerșetor, pribeagul

Se opri să hodinească, pîn' s'o face noapte, 'n pragul

Unui sfînt lăcaș....

— Săracu!... Și slăbise mult ciobanul

Bunicuțo?

— Da, nepoate, nici că-i mai venea sumanul!

Din voinicul de-altă-dată, cu frumoase negre plete,

Numai ochii rămăsese vii.

— De ce?

— De dor băete!...

— Cum, e rău, bunico, dorul?

— Rău, cum nici că se mai poate...

Cînd te-a prins odată 'n brațe, pas de-î scapă.... Da, nepoate,

Doru-i rău, mai rău ca moartea... te uscă d'a'n picioare

Și din om, ne-om te face! Cît îi soarele, el, soare,

De l-o prinde cînd-va dorul, și în cercuri tari l'o'ncinge,

Apoi s'a sfârșit pămîntul: cît ai zice «a», se stinge!
 Dar, copile, așa-i dorul... numai groapa-i face seama...
 — Ei, și tu, băbuțo dragă, mie nu mi-e dor de mama?
 Vezi, o lună-i pîn' la Paște... ce tot spun? *Un an* bunică!
 Și mi-i dor, și doru-i mare... He, de-aș fi o rîndunică,
 Cum m'ași duce! Zău, ca vîntul... să mai văd, așa, odată,
 Pe măicuța dulce, dulce, cum nu-i alta 'n lumea toată!
 Și tu colo: «rău ca moartea... te usucă d'a 'n picioare
 Și din om, ne-om te face...» Na, pe mine nu mă doare
 Nicî un deget... Zău, bunico! Nicî că's slab, și 's tot cuminte...
 Vezi, te-am prins, te-am prins, șireato!

— Zi mai bine: «Doamne Sfinte,
 Iea-mă 'n paza ta cerească!... Tu nu știi nimic, copile;
 Pentru tine doru-i dulce, cum is noaptele de-Aprile:
 Nu-ți sugrumă inimioara, viața nu-ți îndurerează,
 Ci te 'ncintă, te mîngîie! Părinteasca dulce rază,
 Nicî odată nu te pierde, da copile, nicî odată...
 Hei, ferească Sfîntul, maică, să te-ajungă 'n drum vr'odată
 Dorul lui Călin Ciobanul!...

— De ce-i zice-atunci tot dorul?
 — Pentru că sînt frați... cel mare, e întunecat ca norul,
 Iar cel mic, senin, zburdalnic și drăguț, drăguț ca tine.
 — Multe știi tu, bunicuțo!... Dar, cum vine, și cînd vine
 Doru 'ntunecat ca noru?

— Uite-așa, pe negindite:
 Te trezești cu el în suflet, cînd ai gînduri măi ticnite.
 Și cînd vremea-i măi frumoasă!...

— Da?... Ia spune-mi atunci mie,
 N'a venit el, nicî-odată, pe la tine să te 'mbie?
 Nu bunico?...

— Tacă-ți gura... prea vrei să le știi pe toate;
 Cine știe multe, moare... și nu vrea să mori, nepoate!

.....
 — Unde-am întrerupt povestea?

— Ce poveste?

— Cu ciobanul...

De, ciobanul cel cu dorul, de nu-i măi venea sumanul!
 — Iiii, ci lasă bazmu-acuma, și măi bine spune-mi mie,
 N'a venit, el, nicî-odată, pe la tine să te-mbie?
 Haide, spune bunicuțo, că nu mor, nu mor de-oîu ști-o!
 — Staî, ascultă 'ntîiu povestea și-apoi după ce-oî sfîrși-o,
 Îți voi spune și-asta... văd eū, că nu-i chip să scap de tine...
 — Nuuuu... acuma vreaū...

— Acuma nu se poate.

— Așa, bine...

O să spun la toată lumea, cit de rea este bunica!

— Fii cu minte și ascultă...

— Nu mai vreau s'ascult nimica.

— Dragă bunicuțo, spune, ce-a făcut Călin în urmă?

A găsit, el, Fata-Rouă, i-a dat el cum-va de urmă?

— A găsit-o...

— Unde, unde?

— Colo'n sfint lăcaș, nepoate...

— Cum era?

— Erea... mireasă...

— Tacī, bunico, nu se poate...

— Ba se poate, prea se poate... O'ndrăgise-un rege tare,

Domnitor pe șapte neamuri și bogat nevoie mare!

Pe Călin nefericitul, Strop de Rouă il uitase...

Dragostea d'intiū, săracă, dar curată, văi... Zburase!

Ce vreī... omul, așa-ī omul: azi de-ī bun și te iubește,

Miine nu mai vrea să știe de trăești... te ocolește!

Ginduri noi și noi dorințe, îi aprind nebuna minte

Și 'l împing cu'nvierșunare, mai 'nainte, mai 'nainte!

Nici-odată nu-ī tihnită firea lui cea schimbătoare!

El e flutur fără minte, zburător din floare 'n floare...

Da, copile, să știi asta: suntem robī haïneī soarte:

Ne frământă patimī crude — fără milă — pin'la moarte...

— Și ce-a zis Călin, bunico, cînd văzu el Fata Rouă
Cu .beteală?

— Ce să zică! Frînse bita drept în două

Și plecā... se duse-aiurea, cerșetor cu negre plete,

Pin'muri, cum moare visul! Știi de ce? De dor, băete!...

ȘTEFAN BRABOYESCU.

DAN-DĂNAILĂ

POVESTE

În vremea de demult, trăia cum putea, un biet creștin, muncitor, fără pereche 'n lume. Muncia pîn' se cușbia; dar nu știu de ce nu prea «lega el două 'n teiū». Pe semne că nu-ī era dat «să facă boi bălțați», și pace; că după toată strădania și alergătura lui, d'abia— d'abia răgăduise și el o curătură de loc — ca preț de vr'un pogon— și trei acareturi: o cășcioară, un slon și un pătul. Incolo, pace bună! Să vezi și la el pe bătătură, picior de găină, orī «coadă de vacă...

te-a ferit Ȃl-de-sus! La vreme de bătrînețe însă «o pusese de tot, pe lanț», cu munca. N'ai ce focu le face, pustiilor de bătrînețe! Vorba cîntecului: «Fost-ai lele cît ai fost...!»

Se încocirjase bietul, ca o secere; că pui rămășag: avea sutișoara de ani, ca unul. Și... după cecelealte toate, îi mai trimesese Sfintulețu și o boală în oase de ajunsese bietul moșneag «să-și tîrască pătura cu dinții».

Văzînd că i s'a apropiat de tot funia de par, își chemă feciorii la pat să le lase *adiata*. Că — să nu uit vorba — el avea 3 feciori, voinici ca 3 brazi și chipeși ca niște feciori de crai. Ȃlor mari, însă, «nu le-ajungeai cu strămurarița la nas», de fuduî ce erau. Vorba Ȃluia:

«tîndre mîndre
«și flămînde

Ei se socoteau flăcăi hamnici; și nici nu se uitau la Dan — frațele lor Ȃl mai mic, care era o bunătate de om... să-l pui pe rană să te vindece! «Il luau tot alături cu drumul» și nu-l mai scoteau din *Dănăilă*. (Cînd erau mai mici, tot ei, în bătae de joc îi ziceau: «Dan-Dănăilă «Mațe de găină». Și de atunci, *Dănăilă* i-a rămas numele).

Și, cum vă spuseli, văzînd uncheașul că-i e sufletul călător, își chemă feciorii la pat și le zise:

— «Tăicușule, eu sunt «pe muc». Azi, miine, dau ortu popii. Toată averea pe care v'o las, sunt ale trei acareturi, ș'un pogon de loc sămănat cu meiū. Să vă aveți bine, să fiți cinstiți și să nu vă codiți la muncă, că avere o să vă prăsiți voi!». Și s'a dus cu Dumnezeu, uncheașul.

* * *

Intr'o zi, băiatu-Ȃl mare, ducîndu-se pe luncă, dete o raită și pe la Ȃl meiū, să vadă cum îi merge? s'o fi făcut de coasă?

Cînd colo... meiul păscut aproape jumătate — pascătura proaspătă.

— Măi fraților, zise el sosînd acasă, meiul nostru ni l-a păscut azi noapte cu caii.

— Tacî, măi nene! Cine?

— Eu știu? dar era păscut d'azi noapte. Cunoștea ș'un orb. Era baliga proaspătă.

— Hai să păzim, să vedem, n'om pune ghiara p'ala de-și bate joc de munca rumînului?

— Să păzim, vezi bine.

In noaptea dintiū plecă la pază Ȃl mare. Dar, cum s'a dus, așa a

venit; că dacă a ajuns acolo, a pus o leacă capu' jos, să-și mai odihnească ale oase; iar dacă o fi să vie «Ene pe la gene» numai s'a-țipească, epurește.

Dar l-a furat somnul bine-ha! și a adormit, de puteai să tai lemne pe el!

Cind s'a deșteptat, a văzut iarăși păscătură nouă, și încolo nimic.

În noaptea a doua se duse al mijlociū; dar păți tot așa.

— De noapte, ce-o fi o fi; o să mă duc și eu la pază, zise Dan în seara treia. Dacă oiū prinde pe cineva, oiū prinde; dacă nu, sănătate! Capu' nimeni nu mi-l taie.

— Ei, bată-te Dumnezeu de nemernic! Te iscași tu mai sconat (istet)! N'am făcut *noț*, nimic; dar mi-te un năvleg ca tine!

Da el, habar n'a avut, s'a dus. Și dacă a ajuns acolo, a jumulit un braț de pălămidă, a așternut-o jos, și s'a dat pe ea într'o rână. Pin' la ziuica albă, ochii 'n gene nu i-a dat; căci cînd și cînd îl înțepa pălămida.

Prin puterea nopții se pomeni c'un cal: friș! friș!

El se sculă binișor, călcînd numai în virful degetelor, ca o pisică, și... haț! l'apucă de git.

— «I, stăpîne, stăpîne, al tău sînt». Calu' ăsta era năzdrăvan. «Ciți nu s'aū căsnit să pună mîna pe mine! Tu ești viteazul vitejilor! Ia friu' ăsta, și cînd oi avea vr'o nevoie, scutură-l, că viu eu și te-ajut». Și pieri.

Cînd ajunse Dan acasă, frații lui îl luară iarăși în bătae de joc:

— Ei, mă, prăpădu' lumii, pe cine-ai prins?

— Pe naiba!

— Păi vezi? Ce-ți cîntam noi ție? Te făcea tu vrednic, să 'ncercî marea cu deștu', nepricopsitul!

— Ei și? Ce-am avut și ce-am pierdut? Să-mi es din bănuială!

* * *

Nu departe de locuința ăstor feciori, era o mîndrețe de palat de marmură, de se învîrtea după soare. În acel palat văcuia împăratul ținutului acela; iar în fața palatului era un han mare și frumos, unde se strîngea lume din toate părțile, să joace — că acolo se făcea hora.

Și avea împăratu-ăla o fată drăgălașă — s'o sorbi într'o lingură de apă. Și nu numai că era frumoasă — mîndrețea lui Dumnezeu; dar nu ăra nici măreață.

În toate sărbătorile se gătea cu ie și vilnic și mergea la horă, unde juca deavalma cu celelalte fete și cu flăcăii mai răsăriți și mai

spălăteii. Și era bună și vorbitoare cu toată lumea, și deaceea, de toți era iubită și slăvită.

Intr'o sârbătoare, frații lui Dănăilă, se primeniră, se dichisiră și plecară la horă.

— Luați-mă, măi nene, și pe mine, cu voi, că mi-o fi drag și mie!

— Tacî, mă mucosule, că te trîntesc de crăpî!

Și plecară unde aveau de dus. Acolo, joacă o horă, joacă două, trei, dec, dacă te duci la horă, n'o să stai cu mătușile pe delături; ci ca să frămîntî nițel pămîntul și să-ți 'mai moî ale oase.

Ăl mai mare luă o sîrbă 'nainte. Fata 'mpăratului fistic! lingă el, că era frumos deochiatul, de n'aveai să-î găsești nici-o vină.

Dar, uite că taman cînd flăcăul nostru era în toiul jocului și-î era lumea mai dragă vine o frumusețe de fecior crăiesc îmbrăcat numa' în mătăsuri și 'n fireturi, călare p'un rimont d'ăia, de l'ai călări pin' ți-ai pierde din urmă.

Descălică de pe cal, îl legă de stîlpul hanului, și se prinse și el în horă.

Fata împăratului se desprinse de dinainte și fișî! lingă băiatu-ăl frumos, care furase ochii fetelor, că toate-și dau cu cotu și se'ntrebaū «cin' să fie»?

Ăluî dinainte, par'că-î muri bou' în jug, așa învineți de ciudă. Dar ce era să mai facă?

Cui să-î dea prin gînd că noul oaspe, e chiar Dănăilă?

După plecarea fraților lui la horă, Dan sună friul, și numai decît se pomeni cu calu'ăl năzdrăvan și cu hainele ale bune. Se primeni, încălică și sbughî-o la han după frații lui.

A jucat trei hori cu fata împăratului, a încălicat și a plecat acasă. A scos friul calului, l-a pitit, iar el se făcu tot ca înainte. Cînd veniră frații, îl găsiră trist.

— Ce-ai tu de ești așa de trist, măi Dane?

— Cum să nu fiu trist? Voi vă duceți la han, jucați cu fata împăratului, vă faceți mendrele cum vă place; iar eu stau-pe vatră ca lăuzele. Eu n'ași merge la horă? Eu n'ași rîvni să joc? Că de... sunt și eu măricel și mi-ar da și mie inima brîncî.

— Tu, mă? iazma pămîntului! Cu cași la gură, și pomenești și tu de joc? Ai poftit și tu să 'nvîrtești fata împăratului? Mai pune-ți pofta în cui, băete! Intii să înghiți gălbenarea și să încingî vatra; să mai jocî tontoroii pe vatra arsă, până una-alta.

Dar de unde știi tu, ce-am făcut noi p'acolo?

— Ia, m'am suit și eu pe slon și v'am văzut.

— Hai să punem foc slonului — se dumeriră ai doi frați — să nu

mai aibă nebunu' ăla de unde ne vedea. Mai știi ce-î dă dracu prin gînd? Te pomenești cu el acolo după noi; și ne face de neam rău! Arseră slonul.

A doua duminică tot așa s'a întimplat. Cînd veniră băieții seara de la han:

— Tot trist mă, tot?

— D'apoi vesel? Voi jucați cu fata împăratului, iar eu mă pocăiesc acasă ca un pustnic!

— Azi de unde ne mai văzuși?

— Ei, nevoie mare! M'am suit pe pătul și am văzut toată hora. Deteră foc și pătului.

Seara, fata împăratului se duse la tat-său și-i zise:

— Iată, de vr'o două duminici încoa, vine aci, la noi la horă, o mindrețe de flăcău, călare pe un cal ca un zmeu! Trebuie să fie vr'un fecior de Împărat, că prea e frumos și îmbrăcat în haine scumpe! Descalică, joacă 2—3 hori și pierde ca o nălucă.

Cînd o fi să mă mărit, ori mi-l dai p'ala de bărbat, ori îmi fac moarte cu mîna mea.

— Bine taică, dacă-ți place ție ăla, și spuî că e și om cu care nu mi-e rușine să stau alături, p'ala ți-l-om da. N'avem decît să plecăm după el, să-l căutăm și să-l pețim. Dar dacă s'o fi scimbînd, cum o să-l cunoaștem noi!

— Păi bine, n'o să vie el iar la han?

— Fie! Tu uite ce să faci: după ce-î jucă cu el, cînd o fi să plece, țocnește-l în frunte cu inelul din deget, ușurel, așa ca să-i faci un semn cu luminița inelului.

— Bine!

* * *

Cînd au plecat băieții unchiașului la horă, a 3-a oară, au dat foc și casei de teamă să nu se suie Dănăilă pe ea și să-i vază. Au lăsat-o în flăcări și au șters-o la han.

Cînd s'au întors seara, casa arsese pînă 'n fața pămîntului. Așa că, din cuibușorul lor, și din roștișorul lor, rămaseră pe drumuri — ca vai de capu' lor!

A treia oară, la horă, fata a făcut taman după învățul tatîne-său. Dar Dănăilă odat se făcu un sfrejit ș'un trențuros... «de-ai fi luat crucea 'n brațe», că nu-î el Făt-Frumos care innebunise pe fata împăratului.

Dar și fata: nu-l slăbi, doamne ferește! Il duse la curte.

— Uite tată, ăsta par'că ar fi ; că, *odată* s'a schimbat de sus, pînă jos.

— Apoi, caută-l în frunte, îi șopti împăratul ; și dac'o fi însemnat, ăsta e ; dacă nu, te-ai păcălit !

Ea se duse la Dan și-i săltă nițel căciula de pe ochi ; cînd văzu urma luminiții inelului, din care încă mustea cîte-un piculeț de sînge, își eși din păreri și-i zise.

— De ce te-ai schimbat dumneata ? Cum erai atunci cînd jucai cu mine, și cum ești acum ?

— Eū așa am fost totdeauna.

— Eī ași ! Nu te cunosc eū după semnul din frunte ? Lasă gluma incolo, ascultă ce-ți zic eū : dacă te faci cum erai, eū te iaū de bărbat, și are să fie ferice de noi !

Tata,—vorba ăluia : «și-a trăit traiu', și-a mincat mălaiū» ; o să inchiză ochii mîine-poimîine și ne lasă nouă și împărăția și avuțiile lui toate.

— Te-aș lua, cum să nu te iaū. Dar uite, eū am doi frați mai mari ; și mă omoară, cînd m'or afla, că de... îți trăgeaū ei nădejdea. Se laudau că joacă mereu cu d-ta și că ți-a alunecat ochii după ei.

— Cuī e foame, codri visează. Apoi, fata joacă și cu bun și cu rău. Da, acu trebuie să-i ia pe toți, cu care joacă ea ?

— Lasă, măi băiete, se amestecă și împăratul, că-i împac eū și pe ei ; o să-i chem la curte și o să-i fac boieri. Să vedem ce are să mai fie ?

E vorba așa : fă-te cum erai cînd ai plăcut fetii și eū te fac ginere.

— Bine !

Se duse Dan în curtea hanului și sună friul. Odată se pomeni cu armăsarul lui ăl năzdrăvan venind în răpi și aducîndu-i hainele.

Să fi văzut putere de ginere, pe Dănăilă, ăla de-l luaū frații lui numa'n moțu' opincii. Și soarele s'ar fi dat în lături din calea lui.

Și a urmat apoi nunta. Dar ce nuntă !! S'au ținut chefurile și jocul lanț, două săptămîni d'arîndul.

Am fost și eū poftit acolo la nuntă... să casc gura. Tii ! da așa nuntă n'a măi văzut, neam de neamul meu ! Așa zău !

D. MIHALACHE.

TORQUATO TASSO

(DE GOETHE)

ACTUL I — SCENA I.

PRINCESA, LEONORA.

(O grădină. Împodobită cu busturile poezilor epici
În fața scenei, în partea dreaptă, Virgil,
în partea stângă Ariost.)

PRINCESA. Zîbind te uîți la mine, Leonoro,
La tine apoi te uîți, și iar zîmbești.
O spune-mi ce-ai! Ești pururi gînditoare
Și totuși pari destul de mulțămîtă.

LEONORA. Princesa mea, mă bucur c'amîndouă
Ne-aflăm aici în mijlocul cîmpiei,
Ca două păstorite fericite
Și-avem aceeași treabă: să'mpletim
Cununî de flori. A, ia te uită asta
Cum crește 'n mîna mea și ce frumoasă-î.
Cu-o nobilă simțire 'nălțătoare
Tu dafinul subțire ți-ai ales.

PRINCESA. Visând, am împletit aceste ramuri,
Găsir'apoi un vrednic cap: le-așez
Pe fruntea lui Virgil cu pietate.
(Incoronează bustul lui Virgil).

LEONORA. Atuncea eū lui Ludpvic îi pun
Pe fruntea lui cea larg'a mea cunună.
(Incoronează bustul lui Ariost)

Primească-și partea lui de primăvară
Căci gluma lui mereu va fi în floare.

PRINCESA. O, frate-meu draguț din cale-afară-î
Că chiar de-acum la țară ne-a trimes
Aici putem în voia noastră, dragă
La vremile de aur să visăm.
Imi place Belriguardo, căci în el
Ferice-am petrecut în tinerețe
Și soarele acesta și verdeața
Mă fac să simt din nou ca altă-dată.

LEONORA. Da. Altă lume ne 'nconjoară-acum!
Și umbra-acestor pomi ce-s pururi verzi
E dulce-acum. Și iarăși ne desmiardă
Doinirea apeî; tinerile ramuri
Se leagănă la vîntul dimineții.

Cu ochii lor copilărești se uită
 Duios la noi și florile din straturi.
 Cu 'ncredere deschide grădinarul
 Și sera cu lămii și portocali.
 De-asupra-ne e calm albastrul cer
 Și colo 'n zări, departe, se desface,
 În aburii albi, zăpada de pe munți.

PRINCESA. M'ar veseli venirea primăverii
 De nu mi-ar lua pe cea mai dragă-amică.

LEONORA. O, nu mi-aduce-aminte 'n clipa asta,
 Princesa mea că trebuie să plec.

PRINCESA. Orașul ăsta mare-ți va reda
 Ce lași acuma aicia îndoit.

LEONORA. Acuma datoră și iubirea
 Mă chiamă lângă soțul ce m'așteaptă.
 Iți duc copilul care 'n anul ăsta
 Așa de iute mare s'a făcut —
 Și-aceiași bucurie vom simți.
 E mare și frumos oraș Florența,
 Dar toată bogăția ei nu face
 Cît scumpele obiecte din Ferrara.
 Poporul a înobilat Florența :
 Ferrara însă prinți a ilustrat-o.

PRINCESA. Mai mult distinții oameni cari aici
 S'au strîns întîmplător și s'au unit.

LEONORA. Ce-adună, lesne sfarmă întîmplarea.
 Un spirit nobil știe să atragă
 Pe oamenii cei buni, înlănțuindu-i.
 Așa în jurul ducelui și-al vostru
 Tot sufete alese se adună.
 Voi sînteți de străbunii voștrii vrednici.
 Aici s'aprinse sfînt luminătoare
 Făclia cugetării și a științei,
 Cînd noaptea barbariei învelia
 C'un vâl de ceață lumea. De copilă —
 De Hercule și Hippolyt de Este —
 Știam de-aceste nume glorioase.
 Iar tata pururi lăuda Ferrara
 Cu Roma și Florența. Și adesea
 Doriam s'o văz. Acum mă aflu'n ea.
 Aici a fost Petrarca îngrijit
 Și aici găsit-a pilde Ariost.

(Va urma)

TRAD DE C. F.

BJÖRNSTJERNE BJÖRNSSON ¹⁾

— TRADUCERE DUPĂ ORIGINAL —

O pețitorie primejdioasă. — TILL O. GUSTAFSON

De cînd se ridicase Aslang și se făcuse fată mare, pierise pacea din Huseby, căci nu era noapte ca flăcării ceî mai de seamă din sat să nu se gilcevească ori să nu se bată. Simbătă seara barem era rău de tot! Atunci bătrînul Knud Huseby nici nu-și mai desbrăca pantalonii de piele și nu se culca nici odată, fără să aibă un rețevăi sdravăn de mesteacăn, rezemat de pat.

«Dacă mi-a dăruit Dumnezeu fată frumoasă, apoi cată să fiu eu vrednic s'o și păzesc!», zicea Huseby. Thore Nässet nu era de cît feciorul unui pâlmaș și cu toate astea se găsea mulți care ziceau că el era acela care venea mai des la fata chiaburului din Huseby. Bătrînul Knud nici nu credea așa ceva și pentru dînsul cele ce se vorbeau nici nu puteau să fie adevărate, căci el nu văzuse nici odată pe Thore Nässet pe acolo.

Oamenii însă își zîmbeau, gîndind că, în loc ca Huseby să se fi certat cu toți acei care lărnuiau prin curte ori prin tindă, ar fi căutat prin toate colțurile, — de bună seamă că ar fi dat peste Thore.

Primăvara sosi și Aslang porni cu vitele sus la stîină. Și cînd dogoreala zilei se așternea peste vale, cînd stîncile fyordului se ridicau umede peste aburii stîrniți de soare, cînd răsunau tălăngile și lătra cîinele de la turmă, cînd Aslang hăulea și suna din bucium sus pe vîrfurile steiurilor fyordului, atunci flăcării cari se aflau la muncă în vale pe cîmp, simțeau că le cuprinde inima o durere neînțeleasă. Și le era mult pînă Simbătă seara, cînd își lua drumul în spre culme și nu ninereau, care mai de care, să ajungă mai întîiu la stîină. Urcău ei repede sus, dar la vale se scobora repede de tot, căci la stîină, cupă ușă, stătea un flăcău sdravăn, care apuca pe cei ce soseau, îi sguiduia, rînd pe rînd, pe toți și îi învirtea, cum s'ar învirți o moară de vînt, așa în cît fie-care ținea minte cît ar fi trăit vorbele pe care i le spusese, cînd îl făcuse scăpat: «Să mai poftestî și altă dată, atunci ai să ieî mai multe!». Nimeni nu putea să știe mai bine de cît ei, că în tot satul nu se găsea de cît unul singur care să aibă un ast-fel de pumn și acela trebuia să fie Thore Nässet.

Tuturor băeților de oameni mai cuprinși le era necaz pe țopîrlanul ăsta de pâlmaș, de răul căruia nu se putea apropia nici unul de

¹⁾ Din «Fortaellingér». vol. II.

stina lui Huseby. Tot ast-fel socoti și bătrînul Knud, cînd auzi vorbindu-se de lucrul acesta și se legătui, că dacă nu s'a găsit nimenea, care să vie de hac lui Thore, apoi o să încerce el și cu fiu-său așa ceva. Pe Kund îl ajunseseră bătrînețele; dar cu toate că era aproape de 60 ani, totuși îi plăcea să se ia la trîntă, o dată de două ori, cu feciorul său cel mai mare, cînd erau liniștiți și în dușii lor. Sus la stina lui Huseby ducea numai o potecuță, dar și aceasta trecea toc-mai prin curtea stăpînului. Simbăta următoare, pe inserate, Thore porni în spre stîna, strecurîndu-se încetinel prin curte și pășind în virfurile picioarelor. Dar tocmai cînd se apropiase de șură, un flăcău îl apucă de piept. — «Ce-ai cu mine? zise Thore trîntindu-l la pămînt, atît de tare în cît totul începu să se sfădească într'insul. «Stai că-ți arăt eu!» zise altul trăgîndu-i una la ceafă. Și acesta era fratele celălalt. «Iacă vine și al treilea!» adogă bătrînul Kund și se repezi la el. În fața primejdiei, Thore deveni și mai puternic. Acuma se mlădia ca o snicea de răchită și svinta pe unde dădea. Se învîrtea în toate părțile luncînd printre mîinele dușmanilor săi, iar unde cădeaŭ loviturile lor, el nu era, și de odată îl vedeau unde nici nu s'ar fi așteptat. Bătaie mîncă el în cele din urmă și încă zdravănă de tot, dar bătrînul Kund povestea multă vreme după aceasta, că niciodată nu se bătuse cu un flăcău mai tare de cît Thore. Li cărară pînă cînd începu să-i țîșnească singele ș'atunci Huseby zise: «Ajunge apoi adăogă: «Dacă în seara Simbetei viitoare ai fi vrednic să scapi de lupul de Huseby și de puii lui, apoi a ta să-ți fie fata!»

Thore se tirî pînă acasă cum putu și cînd ajunse acolo se trînti în pat. Despre bătălia de la Huseby se dusesse pomina și mulți ziceau: Ce a căutat acolo? Numai una singură nu întreba așa ceva și aceasta era Aslaug. Ea îl așteptase mult în seara aceea și cînd auzise despre cele ce se petrecuseră între el și tatăl său, se așezase cu inima la pămînt oftînd: «Dacă nu m'oi duce după Thore, atunci n'o să mai am nici o zi fericită pe lumea asta». Thore zăcu Duminică toată ziua și Lună simți că tot trebuie să mai zacă. Veni și Marțea și era o zi atît de frumoasă! Ploase peste noapte și acum muntele își înălța pădurea atît de înviorată și de verde; fereastra era deschisă, și în valuri năvălea înlăuntru mirosul frunzișului fraged, tălângile de la turme răsunaŭ dulce în văzduhul limpede, departe peste munți, iar sus pe steiurile fjordului hăulea cineva. Dacă n'ar fi fost mună sa înăuntru, bietul Thore ar fi plîns de durere, că nu se putea duce acolo sus. Sosi Miercurea și el zăcu mereu, iar Joi începu să-i crească teama în suflet, că nu va putea să se facă sănătos pînă Simbătă.

Vineri însă fu iarăși în picioare. El își aducea foarte bine aminte de vorbele bătrînului, care îi zise: «Dacă în seara Sîmbetei viitoare ai fi vrednic să scapi de lupul de Huseby și de puii lui, apoi a ta să fie fata». Stete el așa cîtă-va vreme și se uită mereu în spre Huseby. «Acolo n'am de cît să mai mînînc o bătae», se gîndi el. Sus la izlazul lui Huseby, ducea după cum am spus, numai o potecută, dar un flăcău vrednic ar fi putut totuși să se ducă pînă acolo, fără ca să meargă numai pe drumurile netede. Dacă s'ar fi încercat să meargă cu luntrea pe apele fjordului pînă dincolo în partea cealaltă a muntelui, trebuia să se gîndească mult, ca să afle vre-un mijloc de a se urca pe peretele stîncei, care era așa de drept, că nici o capră nu ar fi îndrăznit să se urce pe el, cu toate că ea nu se teme de stînci. Veni și Sîmbăta și Thore se plimbă toată ziua pe afară. Soarele strălucea și părea că tufișurile șoptesc și totu-î viū într'însele, iar de departe, de pe munte, răsuna hăulitul, care-î era drag.

În clipele înserării, el stătea încă în prag și privea cum se ridica ceața alburie învăluind stîncile fjordului. Se uită sus în spre stîna și acolo domnea tăcere adîncă, privi în spre curtea lui Huseby, apoi împinse luntrea la larg și vîsli pe după stejurile ce se întindeau departe în ape.

Aslang își isprăvise munca de toate zilele și acum se odihnea la stîna. Ea se gîndi, că Thore nu va putea veni în astă seară, dar că de bună seamă vor veni destui în locul lui. Dete apoi drumul dulăului și nu spuse nimănuî unde se duce.

Își alese un loc de unde privirile ei puteau cuprinde întreaga vale și se așeză acolo, dar îndată se întinse ceață și aducerile aminte i-se deșteptară, de nu mai putu să privească în vale. Atunci ea schimbă locul și, fără să-și dea seama, se duse de se așeză în partea despre fyord așa că privirile ei se perdeau peste ape. Și atîta pace îți revărsa în suflet priveliștea asta nesfirșită peste pînza apelor tăcute! Și atunci dorul aprins îi ceru un cîntec și ea alese unul cu sunete prelungi și trăgănate a cărui melodie tremura departe în liniștea nopței. Ea singură fu mișcată de acest cîntec și mai zise încă un vers. Atunci deodată, i-se păru, că îi răspunde cineva de jos din adîncimi. «Sfîntă cruce, ce-o mai fi și asta?!» gîndi Aslang, apropiindu-se de marginea prăpăstiei și încolăcindu-și brațele pe după un mesteacăn lung și subțire, care se îndoii legănîndu-se de-asupra adîncurilor; se uită în jos, dar nu văzu nimic.

Liniștea adîncă domnea peste fjordul adormit în pace și nici o pasăre nu mai zbură peste apele molcomite! Aslang se așeză iarăși la locul ei și începu să cînte din nou și-atunci i-se răspunde într'a-

devăr, și pe acelaș ton, dar mult mai aproape ca întîia dată. «Nu se poate, trebuie să fie cineva!» Aslang sări în sus și se plecă deasupra adîncurilor. De astă dată zări jos lîngă perețele stîncii o luntre, care era legată la mal și care părea, acolo în adîncime, ca o coajă mititică de scoică. Se uită apoi pe perețele stîncii și văzu o căciulă roșie supt care un flăcău se căznea să se urce la deal, cățărîndu-se pe povîrnișul steiului. «Sfîntă cruce, cine o fi oare?» Zise Aslang cu îngrijorare și desprinzîndu-și brațele de după mestecăn se trase repede înapoi. Ea nu putea, nu îndrăznea să-și răspundă sie-și, căci știa foarte bine cine era acela. Se trînti jos pe pajiște, își împlîntă țeapăn amîndouă mîinele în iarbă, ca și cînd ea ar fi fost aceea, care trebuia să se țină, ca să nu-î scape mîinele și să se prăpădească în prăpastie. Dar firele de iarbă se smulseră și ea țipă din puteri, îngrozită, și rugă pe D-zeu Atotputernicul ca să ajute lui Thore. Însă pe dată își aduse aminte, că cutezanța lui era mare și că prin aceasta el ispitesea pe D-zeu și de aceea nu se putea aștepta la nici un ajutor. «Numai de data asta barem!» se rugă ea și luă ciinele în brațe, ca și cînd ar fi fost Thore, țe care voia să-l țină strîns la pieptul ei. Se rostogoli cu el prin iarbă și i-se păreau că clipele acestea de așteptare erau fără de sfîrșit. De odată însă ciinele se smuci, «vuv, vuv», lătră el cătînd în jos spre prăpastie și dînd mereu din coadă. «Vuv, vuv», zise el către Aslang, punîndu-și labelle de dinainte în poală-î. «Vuv, vuv» mai zise el încă odată către prăpastie și atunci se ivi o căciulă roșie de-asupra adîncurilor în marginea stînei.

Acuma Thore zăcea la pieptul ei! Și stete mult așa, fără să poată rosti un cuvînt, iar cele ce voi să le îndruge pe urmă n'avură nici un înțeles. Bătrînul Knud, însă, cînd fu să vorbească despre aceasta, rosti un cuvînt, care era plin de înțelepciune, căci el zise: «Flăcăul acesta e vrednic să o aibă! a lui să fie fata!»

D. N. CIOTORI.

P A S T E L

*Coboară 'ncet amurgul pe treptele 'nserării
Și'ntîia stea și-aprînde făclia'n largul zării,
Iar vîlul de tăcere încet, încet se lasă
Tinzîndu-și peste lume a lui imensă plasă.*

*Și cel din urmă freamăt de foi s'a stîns acum
Căci a tăcut și vîntul ce șuera pe drum,
Și'n pacea dulce-a serii doar riul curge 'ncet
Pribeag și siguratec ca gîndul de poet.*

MIHAIL ALEXANDRESCU.

CRONICA VESELA

I IN CALEIDOSCOPUL LUI A. MIREA *)

I.

MĂNUȘĂ.

D-lui Mișu Dragomirescu.

*Iubite critic și estet,
Ce te căznești să pari subtil,
Mă văd silît cu mult regret
Să-ți spun că ești un... crocodil!*

*Ți-am spus de mult și nu e greu
Să cauți bine în registre
Că Wothan este tatăl meu...
De ce recidivezi, Magistre?*

*De ce mă faci să-ți spun mereu
Că Anghel, Iosif și A. Mirea
La urmă-i un secret al meu, —
Treime ca Dumnezeuirea!*

*Deci, bagă-ți asta în urechi:
Am șase mîni și la un caz
Mănuși am sute de perechi,
Pe cînd tu nu ai nici un haz!*

*Da, crocodilul meu buimac,
Eu nu's nici el, nici celălalt,
Dar, ori și cînd, ca Bergerac
De vrei, sunt gata de asalt!*

*Și-acuma, dacă eu nu's el
Și dacă el susțî că-s eu,
Cum să ne batem în duel?
Ce-ai să te faci cu-acest Proteu?!*

*) Bucăți inedite din volumul ce apare săptămîna aceasta.

II.

EPILOG.

MUZA

*Ai fi putut să scrii
Atâtea variante,
Brodînd cîoflecării
Și hilariante.*

POETUL.

*Așa-î, dar ei s'au dus
Și n'o să mai apară:
De-aceea's indispus
Din cale-afară!*

MUZA.

*Nu-î plînge în zadar:
Cel mort de-o diatribă
Nu reînvie iar,
Că nu-î amibă!*

POETUL.

*Atuncea să-î iertăm,
Să doarmă în neștire
Țihniți... să le cîntăm
Un Dies irae...*

MUZA.

*Da, dragul meu poet,
Rămîie-acolo undi's —
Haî, și-om clamă 'n duet
Și-un De profundis.*

RĂSPUNSURI

C. F. Loco. — Asta da. Deocamdată o dăm ca fragment.

M. Al. — Am ales una. Mai trimiteți.